

přihlížeti k žalobcovým příjmům naturálním a k relutu za ně, částečně mu vyplácenému, ježto nejsou tu podmínky ustanovení čtvrtého odstavce § 237 služ. řádu, za kterých jedině by bylo lze k těmto naturálním příjmům a k relutu za ně přihlédnouti a které se žalobce v dovolání ani nesnažil prokázati.

Čís. 16661.

Dokud nebylo schovateli soudem přímo uloženo vydání uschované věci, není schovatel oprávněn bez ukladatelova svolení vydati uschovanou věc výkonnému orgánu při výkonu zatímního opatření vydaného proti třetí osobě. Učiní-li tak přece, jest jej uznati povinným k vydání věci ukladateli, nenamítal-li nemožnost vrácení věci.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1938, Rv I 1764/36.)

Žalobce dal koncem roku 1933 žalované zasilatelské firmě do uschování nábytek. Poté žalovaná vydala některé z uložených u ní věcí soudnímu vykonavateli při výkonu zatímního opatření povoleného usnesením okresního soudu civilního v P. firmě G. k zajištění jejího nároku proti ing. Dr. L., od něhož žalobce nábytek koupil. Tvrdě, že žalovaná věděla, že on je vlastníkem nábytku, který dal do úschovy, domáhá se žalobce na žalované firmě vydání věcí daných jí do úschovy. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek. Důvody: V souzeném případě převzala žalovaná zasilatelka do úschovy nábytek. Jest ji tudíž pokládati za schovatelku a posuzovati věc podle předpisů (§§ 957 a další obč. zák.) o smlouvě schovací a nikoliv dle ustanovení obchodního zákona o špedici (rozh. č. 3068 Sb. n. s.). Podle § 957 obč. zák. se k vzniku schovací smlouvy vyžaduje odevzdání. Ze smlouvy schovací je odpověden schovatel pouze ukladateli, nikoliv též vlastníku věci. Jejím předmětem mohou býti i věci, jež nepatří ukladateli. Není proto rozhodující pro posouzení rozepře, zda uschované věci patřily žalobci či firmě G. (rozh. č. 2462 Sb. n. s.). Je tedy schovatel ve smluvním poměru jen s ukladatelem a jen ten jest oprávněn domáhati se vydání uschovaných věcí. Přes to však se v souzené věci nemůže domáhati vrácení svršků. Žalovaný schovatel vydal totiž svršky ze své úschovy hledě na usnesení okresního soudu civilního v P., jímž bylo povoleno prozatímní opatření, a to při výkonu tohoto opatření dne 25. ledna 1934. Uvedeným usnesením byla totiž firmě G. k zajištění vlastnických nároků nikoliv proti žalované, nýbrž proti ing. Dr. L. povolena podle § 381 ex. ř. zatímní opatření uschováním a správou svršků, o něž jde, tedy prostředky podle § 382 č. 1, 2 ex. ř., jež by byly dovoleny jen proti odpůrci ing. Dr. L., nikoli však proti žalované, která jako osoba třetí měla svršky v detenci a u níž byla možná dle § 382 č. 7, ex. ř. jen obstávka nároku na vydání, kdyby byl ing. Dr. L. ukladatelem nábytku. Tomuto usnesení neodporovali a

nepodali rekurs ani ing. Dr. L., ani žalobce z důvodu nepřipustnosti prostředků podle § 381 č. 1, 2 ex. ř. proti žalované jako osobě třetí a usnesení nabylo právní moci. Nebylo tedy bezdůvodné vydání svršků, o něž jde, osobě jiné, když ta si vymohla soudní opatření, a žalovaná neporušila povinnosti § 961 obč. zák. jí uložené podrobením se soudnímu příkazu, když žalobce sám v příslušném řízení nedovedl dosíci toho, co nyní žádá, aby učinila v příslušném řízení tehdy nezúčastněná žalovaná. Tvrdil-li tedy žalobce ve sporu toliko, že vydání svršků bylo bezdůvodné, namítala a také dokázala žalovaná, že je vydala bezdůvodně.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Odvolací soud pokládá za nesporné, že žalobce dal žalované svrchu uvedené movité věci do úschovy a že ta je vydala soudnímu výkonnému orgánu na základě usnesení, jímž firmě Emil G. bylo proti ing. Dr. Oskaru L. povoleno zatímní opatření uschováním a správou svršků, daných Dr. Oskarem L. žalované firmě do úschovy, jejichž seznam se shoduje s věcmi v rozsudku uvedenými. Odvolací soud doličuje správně, že jest sporný případ posuzovati podle ustanovení o smlouvě schovací a správně také uvádí, že uvedeným zatímním opatřením bylo povoleno firmě Emil G. uschování a správa sporných svršků k zajištění jejich vlastnických nároků nikoliv proti žalované (ani proti žalobci), nýbrž proti ing. Dr. L.; že prostředky uvedené v § 382 č. 1, 2 ex. ř. byly přípustné jen proti Dr. L. (neboť odst. č. 1 a 2 § 382 ex. ř. výslovně se vztahují jen na svršky, nalézající se v úschově ohrožené strany), nikoliv proti žalované, jež ony svršky měla ve své detenci jako osoba třetí, proti níž by byla bývala dovolena jen obstarávka podle § 382 č. 7 ex. ř. Přes to má však odvolací soud za to, že se žalobce nemůže s úspěchem domáhati na žalované firmě vrácení oněch svršků, protože usnesení o povolení zatímního opatření nabylo formálně moci práva a žalovaná prý neporušila povinnosti § 961 obč. zák. jí uložené, když se podrobila soudnímu příkazu zatímním opatřením udělenému.

Tento názor je právně mylný. Ono zatímní opatření neobsahovalo soudního příkazu řízeného na žalovanou firmu, jímž by přímo byla bývala dotčena. Bylo pouze povoleno firmě Emil G. uschování a správa věcí u žalované uschovaných a zakázáno ing. Dr. L. zcizení a zastavení těchto věcí. Žalovaná firma je proto podle obdoby § 262 ex. ř. nemusila vydati výkonnému orgánu, dokud jí to soudem nebylo přímo uloženo, což se mohlo státi teprve po zabavení nároku žalobcova na vydání těchto věcí (§§ 325 a násl. ex. ř.), po případě na základě zatímního opatření proti žalobci jako odpůrci vydaného. Nebyla-li však podle zákona nucena ony věci vydati, porušila žalovaná svou povinnost uschovatele, když je bez nutnosti a bez ukladatelova svolení vydala třetí osobě a je povinna je vrátiti (§§ 961, 962, 965 obč. zák.).

Ježto žalovaná firma nenamítala nemožnost plnění anebo vrácení uvedených věcí, ani nenamítala, že by některé z předmětů v žalobě uvedených jí do úschovy odevzdány nebyly, bylo žalobnímu návrhu vyhověti, pokud jde o první alternativu žalobního petitu.

Čís. 16662.

Objednatel inserátu není povinen zaplatiti inserčné, nastaly-li v úpravě nebo v rozsahu nákladu listu, v němž inserát byl objednán, anebo v jiných podstatných směrech takové změny padající na vrub majitele listu, které by se přičily zájmům objednatele inserátu takovou měrou, že by se další uveřejňování inserátu nemohlo pokládati za plnění inserční smlouvy.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1938, Rv I 2295/36.)

Žalovaná firma Č., rybí průmysl, společnost s ručením omezeným, objednala dne 10. prosince 1929 u firmy G., nakladatelství uveřejnění 156 inserátů za 105 Kč za jeden inserát o velikosti jedné osminy strany s uveřejněním vždy po čtrnácti dnech. Inseráty měly býti uveřejněny v měsících leden až duben a od září až do prosince, a to v časopise »Č. G.«. Domáhá se proto žalobkyně jako právní nástupkyně firmy G., nakladatelství, zaplacení 1.392 Kč 30 h s příslušenstvím za uveřejnění inserátů. Proti žalobě namítla žalovaná mimo jiné, že inseráty nebyly uveřejňovány řádně podle ujednání, čtrnáctidenně a že i jinak se změnil obsah, úprava i počet odběratelů onoho časopisu. Soud prvního st. l. i. e. vyhověl žalobě. O d v o l a c í soud zamítl žalobu. D ů v o d y: Jest nesporné, že od března 1929 vycházel časopis »Č. G.« toliko jednou měsíčně. Mohl proto býti otištěn jen jednou měsíčně, nikoli však čtrnáctidenně. Žalující firma proto nesplnila svůj závazek podle smlouvy tím, že inserát nebyl otištěn čtrnáctidenně, nýbrž pouze jednou měsíčně. Krom toho byl uvedený časopis vydáván v méněcennější úpravě a v menším vydání. Nesplnila-li však žalující firma sama svůj závazek řádně, může žalovaná odepřítí vzájemné plnění, t. j. odepřítí zaplacení inserátů, o něž ve sporu jde (§ 919 obč. zák., Ehrenzweig, System II/1, § 321, odst. V). Žalobní nárok není proto oprávněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Předem jest uvést, že vyřízení sporu vedeného mezi stranami pod značkou C 1505/30 není nikterak prejudiciální pro souzený spor a zejména nezabraňuje tomu, aby v tomto sporu na základě provedeného řízení bylo rozhodnuto jinak, třebaž základem pro oba spory byla inserční smlouva.